

ἔχυνε 'ς τὸ πρωτό μου
Θεῖο φῶς μαγευτικὸ
Τοῦ προσώπου σου ἡ λαμπράδου,
Κ' ἔβλεπα 'σάν ὀπτασίαν
'Σ ἐσέ τὴν Ἀθηνασίαν.

Ἄφ' τὸ νοῦ μου πῶς θὰ σβύσω
Ταῖς ἡμέραις τὰς γλυκαῖς,
Πῶς ἄ! πῶς θὰ λησμονήσω
Ταῖς πολὺταις στιγμαῖς;
Ἐταῖς, ὄχθαις, βρύτταις, ἄνθη

Πλάνε χρόνε, γλυκεῖά νεότη
Τοῦ ἔρωτός μου 'μέρα πρώτη!

Χαραῖς, πόθοι μᾶς ἀφίνουν
Μὲ τὴν ἀθλίαν μας ζωὴν,
Καὶ τὰ βάσανα μᾶς κλίνουν
Κάτασπρη τὴν κεφαλὴν
Μὲς τὸν τάφο, ποῦ ἐμπροστά του
Λάμπει, σβένεται ὡς ἀστραψία
Κάθε ἐλπίδα κ' εὐτυχία.

Α. ΚΑΦΟΚΕΦΑΛΟΣ.

ΔΙΣΕΠΤΑΣΤΙΧΟΝ.

'Σ τὸ νησί μου βγαίνουν ῥόδα, ῥόδα ὠραῖα καὶ γλυκά
Καὶ πουλάκια ἐκεῖ λαλοῦνε 'λημερνῆς στὴν ὠμορφιά,
Σὰ γλυκόνειρο ἀπερνοῦσιν εἰς τὰ νεῖατά μου οἱ καιροί
Π' ἔτρεχα ἀπ' ἐδῶθ' ἐκεῖθε 'ς τ' ἀνθοσιόλιστο νησί.

Τὸ νησάκι μου ποτέ μου, ἄχ! ποτέ δὲν λησμονῶ,
Καὶ τὰ ῥόδα—τὰ πουλάκια—τὸν γαλάζιον οὐρανὸν
ἔχω πάντοτε 'ς τὴ μνήμη, καὶ μοῦ φαίνεται ἦτον χθὲς
Π' ἔφυγα ἀφ' τῆ Ζάκυνθό μου κι' ἦρθα 'δῶ 'ς ταῖς ξηνηταιῖς.

ἔχει χάρι—μὰ ἔχει πίκρα τὸ ταξίδι, ἡ ξηνητεία,
Μὰ τὸ μάκρεμα ἀφ' τὸν τόπο φέρνει λύπη 'ς τὴν καρδίαν,
Τέτοιαν λύπη 'ποῦ κανένας δὲν γνωρίζει ἂν δὲν ἐβγῇ
Ἀφ' τὸν τόπο του μακρὺν—χρόνια νὰ ξηνητευθῇ.

Κάλλιο τὸ φτωχὸ καλύβι 'ς τὸ νησάκι τὸ μικρὸ
Παρὰ σὲ μεγάλους τόπους—εἰς τὰ ξένα νὰ πατῶ.

Λορδισορ 2/14 Ὀκτωβρίου 1874.

ΙΩΑΝΝΗΣ Δ. ΛΟΒΕΡΔΟΣ

Ζακύνθιος.